Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUĂ

32

Tainele mării

AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de L. HÂRSU

Tainele mării

EDITURA Ig. Hertz BUCUREŞTI

32

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prinţului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. In ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Barner.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Piraţii crucii.
20. Corabia - fantomă.
21. Călăreţul valurilor.
22. Jonny din Sumatra
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios
27. Corăbierul de sclavi.
28. Căpetenia Nogi.
29. Monştrii mărilor.
30. „Hoţul de mărgăritare".
31. Balena miraculoasă.
32. Tainele mării.

5 LEI EXEMPLARUL

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»
apar în fiecare JOI, cu o copertă splendidă în patru culori, în broşuri de 64 pagini, în condiţiuni tehnice ireproşabile

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 32

TAINELE MĂRII

Traducerea L. HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
UN PROFESOR CIUDAT.

— CAMARAZI, AM SCĂPAT CU BINE din primejdii grele, cum nici n-am fi putut bănui măcar. Şi acum ne-am câştigat pe deplin dreptul să ne odihnim o zi. Trebuie să cercetăm repede insula, ca să ne încredinţăm dacă e într-adevăr nelocuită. După cum pare. Şi daca va fi aşa, vom putea rămâne aici fără teamă.

Submarinul trecuse prin aventuri atât de ciudate şi primejdioase, cum nu se aşteptase nici-unul din tovarăşi. Toţi duceau dorul după puţină odihnă, căci nici statul îndelungat pe fundul apei nu era o recreaţie ca lumea.

În schimb, pe insuliţa aceasta singuratică se puteau lăsa în voia unei odihne binefăcătoare, adunându-şi puteri pentru lunga călătorie pe care trebuiau s-o facă. Aveau de gând să înapoieze acasă peste câteva săptămâni, după ca se va fi retras flota engleza, care făcea manevre prin apropierea „Insulei odihnei”, ascunzătoarea lor.

Când George sări cel dintâi pe uscat – ca de obicei – se opri încremenit, scoţând o exclamaţie de mirare, căci îi căzuse la picioare un obiect care nu putuse fi azvârlit decât din tufişul ce se afla la vreo douăzeci de metri depărtare.

Era o săgeata cioplită foarte grosolan, în jurul căreia, însă, era înfăşurată o bucata de hârtie murdară. Plin de curiozitate, George despături hârtia şi citi următoarele cuvinte, scrise în englezeşte:

„Căraţi-vă imediat de aici, altminteri voi fi nevoit să vă ucid. Eu sunt Stăpânul Insulei şi al tainelor ei”.

Biletul misterios n-avea nici-o semnătură. Se vedea că fusese scris în grabă, probabil în momentul când individul zărise submarinul.

Scrierea în sine trăda mâna unui om cultivat. Era experimentată şi foarte energică – totuşi se observa o anumită neregularitate a literelor, dovadă că persoana ce scrisese era foarte enervată în momentul când aşternea rândurile pe hârtie.

George se întoarse repede spre submarin, de pe care tocmai se pregăteau să sară pe uscat căpitanul, Rindow şi Petre.

— O veste foarte ciudată! Strigă tânărul. Rămâneţi pe loc,

deocamdată, trebuie să discutăm mai întâi ce e de făcut.

Întinse tatălui său bileţelul, care-l citi în grabă, apoi zise:

— Într-adevăr, foarte ciudat. Aş fi luat drept o glumă ameninţarea asta, dacă nu ne-ar fi parvenit în chip atât de misterios, pe această insulă despărţită de restul lumii.

Căpitanul vorbise tare şi râzând şi imediat se auzi răspunsul din desiş:

— Domnilor, ameninţarea asta nu e o glumă – după cum se pare că presupuneţi – ci cât se poate de serioasă. Dispun de mijloace pentru a vă ucide imediat... Căci d-voastră nu cunoaşteţi tainele acestei insule, pe câtă vreme eu, profesorul Sweeds, sunt singurul care le cunosc... Şi eu ştiu că nici-un om nu le va putea lămuri, de aceea voi împiedica cu orice mijloace ca vreun om să păşească pe Insulă.

Tovarăşii se priviră nedumeriţi câteva clipe, apoi căpitanul strigă:

— Drept să spun, aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat. Domnule profesor Sweeds, nouă puţin ne pasă de tainele acestei insule, noi nu vrem decât să ne odihnim o zi aici. Cred că nu poţi avea nimic împotriva acestui lucru!

— Hm..., să vă odihniţi vreţi? Să fie oare adevărat că n-aveţi nici-o cunoştinţă despre comorile care se ascund aici? Întrebă nevăzutul individ. Îmi vine cam greu să vă dau crezare. E drept, aveţi înfăţişare de oameni de treabă, altminteri fiţi siguri că l-aş fi ucis imediat pe tânărul care e cu d-voastră. M-am înşelat de multe ori cu nişte oameni pe care îi credeam cum nu se poate mai sinceri. Nu ştiu cine sunteţi, d-voastră îmi cunoaşteţi numai numele, pe care vi l-am spus chiar acum, dar trebuie să vă mărturisesc că mai degrabă aveam încredere în câinele meu pe care l-am pierdut acum doi ani – decât în vreun om. Căci animalul acela era credincios şi nu m-ar fi trădat niciodată.

— Domnule profesor – răspunse Farrow, foarte serios – nu eşti d-ta singurul om care ai fost înşelat de o fiinţă pe care o credeai sinceră şi credincioasă. Şi eu am păţit-o la fel şi tocmai într-o vreme când îmi puneam în primejdie viaţa, zi de zi, pentru patria mea. Sufletul meu este sincer, căci suferinţele prin care am trecut m-au purificat. Repet acum întrebarea de mai înainte sa putem rămâne o zi aici pe insulă, ca să ne repauzăm! Simţim nevoie de puţină odihnă, căci de câteva zile suntem mereu hărţuiţi.

Câteva clipe domni tăcere, apoi glasul din desiş se auzi din nou:

— Hm... sunteţi hărţuiţi. Aveţi un submarin, după cum văd.

Mai ştiu şi eu câte ceva, deşi trăiesc singuratic aici. Ei, da, pricep eu cum stă chestia. Sunt englez. V-o spun din capul locului – de aceea te şi rog sa nu-mi spui numele d-tale. E mai bine dacă vom avea raporturi neutrale, ca nişte cunoscuţi ocazionali. Consideraţi asta drept invitaţie şi va rog să fiţi musafirii mei.

Farrow sari pe uscat, apoi strigă spre desiş.

— Domnule profesor, respect temeiurile dumitale, ca englez. Dar tot trebuie să mă prezint, politeţea o cere, numele meu e... Granch, Eduard Granch, şi tânărul acesta de lângă mine este fiul meu George.

— Bine, domnule căpitan, să zicem că e aşa. Deci d-ta eşti pentru mine d-l Granch. Am încredere în d-ta, te-am examinat temeinic şi pot spune că atât d-ta, cât şi oamenii care te însoţesc sunteţi sinceri. Veniţi aici şi n-aveţi să vă temeţi de mine.

George era gata să pufnească de ros. Ce avea de gând cu ei profesorul. Acesta, care se ascundea în tufiş?

Poate că nici n-ar fi fost nevoie de o grenadă cu gaze, pentru a-l face nevătămător. Probabil că ameninţarea cu revolverul ar fi fost de-ajuns.

În vreme ce George se gândea la toate astea, se petrecu ceva uimitor. Ca şi cum profesorul Sweeds i-ar fi ghicit gândurile, strigă deodată:

— Probabil că nu credeţi c-aş fi în stare să vă opresc a păşi pe insulă? Ei bine, vă voi dovedi îndată. Cu acest prilej, îmi voi procura şi hrana de care am nevoie. Vedeţi porumbeii din palmierul acela înalt? Bun!

Exclamaţia aceasta din urmă fu însoţită de o pocnitură slaba, venită din tufişul unde era ascuns profesorul. Apoi se auzi un sunet tot atât de slab din palmier şi de sub cârdul de porumbei care-şi făcuse cuibul acolo se ridică un nor uşor, cenuşiu, care se înălţă cu iuţeala fulgerului. Deodată, vreo duzină de păsări căzură jos, ca lovite de trăsnet.

— Bravo! Strigă Farrow, entuziasmat, pare să fii un mare chimist, domnule profesor. Dacă n-ai nimic împotrivă, bucătarul meu îţi va frige câţiva din porumbeii aceştia.

— Primesc cu dragă inimă, domnule Granch. Voi avea şi eu, în sfârşit, o mâncare mai acătării după atâta vreme de lipsuri. Cu mijloacele mele primitive, n-aş putea prepara ceva ca lumea, cum se obişnuieşte la oamenii civilizaţi. Pune, te rog, să frigă doi porumbei pentru mine, restul vi-i dăruiesc.

— Mulţumesc, domnule profesor. M-aş bucura, însă, foarte mult, dacă aş putea-o vedea în sfârşit la faţă pe gazda mea de pe această insulă.

Frunzişul foşni şi-o făptură mică îşi făcu loc printre crengi.

Era un adevărat profesor, aşa cum îl arată caricaturile din revistele umoristice. Fără să vrea, Farrow căută să descopere umbrela mare, de pânză albă – cum poartă încă şi azi dascălii de modă veche – dar, deoarece n-o descoperi, îşi zise că Sweeds o fi lăsat-o în desiş.

Din faţa profesorului nu se prea vedea mult, căci era acoperită pe jumătate de o barbă încâlcită, aproape căruntă şi ochii îi erau ascunşi sub o pereche de ochelari enormi, coloraţi. Numai fruntea înaltă, inteligentă, ieşea la iveală.

Se apropie de Farrow şi-i întinse mâna.

— Mă bucur din inimă să te cunosc, domnule Granch – zise el. Tocmai îmi veni în gând că n-ar fi râu să te iniţiez puţintel în tainele acestei insule, pari să fii un om bun, sincer, gata să vii în ajutorul aproapelui d-tale. Privindu-te, îmi aduci aminte de acel căpitan Farrow, care e considerat încă, din păcate, ca duşman al ţării mele. Cu submarinul d-tale ai fi în măsura să mă ajuţi, poate, să lămuresc tainele ce se ascund aici, ba chiar să aduci la suprafaţă de pe fundul mării câteva obiecte de preţ, făcând astfel un mare serviciu ştiinţei.

— Îţi stau cu plăcere la dispoziţie, domnule profesor – răspunse Farrow. Avem tot timpul să discutăm chestiunea în amănunţime. Pe fiul meu ţi l-am recomandat. Acum vine rândul celorlalţi tovarăşi de pe vasul meu.

Îi prezentă pe Rindow, Brun, doctorul Bertram şi inginerul Hagen, dar nu-l uita nici pe Petre, a cărui statură uriaşă atrase atenţia profesorului.

Sweeds îşi frecă mâinile. Ca prin farmec, se schimbase dintr-odată, neîncrederea lui dispăruse cu totul.

— Mm..., cu asemenea oameni cred c-o vom scoate la capăt – zise el. Bine ar fi dacă vreunii din ei s-ar pricepe să facă pe scafandrii.

— Afară de fiul meu, mai avem doi scafandri minunaţi – Petre Uriaşul şi celălalt de colo, Kard, răspunse căpitanul. Ei pot părăsi submarinul chiar şi sub apă.

— O, în cazul acesta vor fi întrecute dorinţele mele, în a căror realizare nici nu îndrăzneam să nădăjduiesc. Domnule căpitan, nici nu-ţi pot spune cat mă bucur şi cât de recunoscător îţi sunt că vrei să mă sprijini în chipul acesta, păcat că n-am destulă putere trupească, spre a mă putea scufunda şi eu în apa. Căci as fi dorit să văd cu ochii mei minunile din adâncul marii.

— Si dorinţa asta ţi-o pot îndeplini, zise Farrow, zâmbind. în cabina de la proră a vasului meu, genialul nostru inginer Hagen a

făcut două ferestre care rezistă şi la cea mai mare presiune a apei. De asemeni, submarinul e prevăzut cu reflectoare de o construcţie specială, a căror lumină străbate în apa. Aşadar, totul e astfel făcut ca să te satisfacă pe deplin, domnule profesor.

Sweeds strânse cu căldură mâinile căpitanului şi-l încredinţa din nou că socoate drept un semn al Providenţei venirea submarinului pe Insula sa.

Farrow şi tovarăşii săi deveniseră curioşi să afle ce descoperise profesorul pe insulă. Aluziile sale fuseseră foarte misterioase şi graba de la început, când voise să-l împiedice să păşească pe uscat, dovedea că tainele trebuiau să fie într-adevăr foarte însemnate.

— Ce-ar fi să facem o mică plimbare pe Insulă? Propuse Farrow, nevrând să întrebe de-a dreptul despre ce e vorba. Oamenii mei poftesc ceva fructe proaspete, de care duc dorul pe submarin. De asemeni, am vrea să ne reînnoim provizia de apă de băut.

— Fireşte, fireşte, încuviinţă profesorul. în mijlocul Insulei e un izvor cu apă limpede ca cristalul. Dă ordin să vină oamenii care să ia apa, domnule căpitan. De asemeni şi ceilalţi, care să culeagă fructe. Le voi arăta eu unde pot găsi banane, portocale şi alte poame minunate. Sunt foarte gustoase şi eu mă hrănesc aproape numai cu ele. Poftiţi, domnilor, vă voi arăta micul meu regat, pe care mi l-am ales singur.

Din spatele desişului pornea o potecă îngustă, bine întreţinută. Se continua vreo cincizeci de metri în desiş, şi din când în când se ivea la dreapta sau la stânga câte o rarişte mică, mărginită cu minunaţi arbori fructiferi. Aici se împrăştiară marinarii, care urmau să strângă în coşurile aduse, poamele gustoase ce atârnau pe crengi.

Cel însărcinaţi cu aducerea apei îşi urmară ofiţerii, pe care profesorul îi conduse într-un luminiş foarte întins. Aici erau stânci înalte de zece metri, din care ţâşnea un izvor limpede, care umezea terenul, făcând să crească iarbă şi buruieni de tot soiul.

Doctorul Bertram privi cu atenţie stâncile acelea, apoi exclamă deodată:

— Domnule profesor, astea parc-ar fi rămăşiţele unor clădiri străvechi. Ai constatat şi d-ta lucrul acesta? Se prea poate să fie vorba de construcţii indiene, dar mai mult îmi vine să cred – oricât ar părea de ciudat asta – că au trăit pe aici, cu sute de ani în urmă, locuitori din America de Sud, care o porniseră spre apus. Aminteşte de cultura Inka sau Maya.

Mărunţelul profesor făcu o săritură, apoi strigă vesel şi uimit în

acelaşi timp:

— Aşa e, domnule doctor. La început nici nu-mi venea să cred, când am văzut rămăşiţele unei străvechi epoci de cultură. Le-am studiat, însă, cu toată atenţia, şi de aceea şi trăiesc aici de o jumătate de an, departe de lumea civilizată. E într-adevăr vorba de cultura Maya, după cum bine ai presupus d-ta.

Doctorul Bertram alergă spre ruine şi începu să le examineze cu atenţie. Profesorul veni lângă el şi îi dădu lămuriri. În curând, amândoi se adânciseră atât de mult într-o discuţie ştiinţifică, încât uitaseră cu totul de cei din jurul lor.

Farrow îi privi câtva timp, apoi se adresă către George, Rindow şi Hagen:

— După cum văd, noi suntem de prisos aici pentru câtva timp. Savanţii ăştia doi nu vor sfârşi atât de repede cu discuţiile lor ştiinţifice. Cred că în vremea asta am putea cutreiera în linişte restul insulei.

— Da, tată, strigă George, cu înflăcărare. Insula asta o început să mă intereseze foarte mult. Să fie oare cu putinţă ca în urmă cu sute de ani să fi venit mayaşii până aici – misterioşii locuitori primitivi ai Americii de Sud şi să înalţe construcţii pe insula asta singuratică?

— Da, George, e cu putinţă, popoarele acestea vechi aveau o cultură atât de avansată, încât sunt sigur că nici navigaţia nu le era necunoscută. Dacă doctorul Bertram susţine ceva, să ştii că aşa este.

— Ar fi minunat! Făcu George. Şi ce vom mai găsi chiar în mare, în apropierea insulei! Profesorul asta mărunţel trebuie să fi făcut vreo descoperire, altminteri nu s-ar fi bucurat atât când a auzit că ştim să ne scufundam... Ar fi, într-adevăr, foarte interesant dacă am descoperi pe fundul mării vreun templu sau ceva asemănător. Şi cred că aşa va fi, căci profesorul a afirmat că e vorba chiar de obiecte de preţ, în special pentru ştiinţă. Tată, te pomeneşti că facem unele descoperiri cum n-a mai făcut încă nimeni până la noi.

— Tot ce se poate, băiete, răspunse căpitanul. Sunt şi eu încredinţat că pe fundul mării din jurul acestei insule se vor fi găsind clădiri străvechi. E sigur că în cursul veacurilor s-a scufundat o parte a insulei, ba cred chiar că profesorul a descoperit pe undeva, sub apă, asemenea clădiri scufundate. Vor fi fiind lucruri de preţ pe acolo şi aproape că te pizmuiesc pentru ceea ce vei vedea în curând, dragul meu.

— Tată, ştii doar că am pus mâna pe nişte minunate costume de scafandru pe „Corabie-fantomă” şi mă întreb de ce nu înveţi şi

tu meseria de scafandru? Cât de frumos ar fi să întâmpinăm împreună aventurile de pe fundul mării!

— Mm... credeam că sunt prea bătrân pentru asta – răspunse Farrow, zâmbind – dar, ai dreptate, la prima ocazie voi încerca. Ar fi trebuit s-o fac de mult, căci lumea minunată din adâncurile apei m-a interesat întotdeauna. Da, George, o voi face neapărat. Poate că ne întovărăşeşte şi doctorul, căci animalele de pe fundul mării îi vor interesa mai ales pe el.

— O, tată, ar fi minunat! Exclamă George, Dar ce-ar fi să încerci chiar aici? Cred că în câteva ceasuri te vei obişnui cu presiunea apei.

— S-a făcut! Zise Farrow. Voi încerca, de îndată ce ne vom fi întors la submarinul nostru. De fapt, a fost o mare greşeală din partea mea că, în calitate de comandant de submarin, n-am învăţat încă arta scufundării. Dar nu e timpul pierdut.

— A! Făcu George, în aceeaşi clipă. Să mă fi înşelat oare, sau alunecă într-adevăr o umbră, colo după colţul stâncii! Te pomeneşti că trăiesc pe aici băştinaşi, a căror existenţă nici n-o bănuieşte profesorul Sweeds.

— Asta ar fi de necrezut, răspunse Farrow, îngândurat. Noi am văzut însă atâtea până acum, încât mă întreb de ce n-ar fi cu putinţă.

— Aşadar, colo după colţul stâncii, spuneai, George? În cazul acesta trebuie să fim cu mare băgare de seamă, poate descoperim ceva urme de picioare şi stabilim în felul acesta, prezenţa unor băştinaşi pe aceasta insulă. S-ar putea totuşi să fie vorba şi aici de vreun malaiez, care e în serviciul profesorului. Probabil că Sweeds a uitat să ne amintească de el.

— Şi eu cred că aşa trebuie să fie, încuviinţă Rindow. Profesorul ăsta îmi face impresia unul om foarte distrat. Sunt curios să ştiu pe unde or fi obiectele alea preţioase de pe fundul mării. În golful unde e ancorat submarinul nostru n-am observat nimic.

— Presupun că coasta de răsărit a fost şi este încă cea mai ameninţată – zise Farrow. Aşadar, se prea poate ca acolo cea mal mare parte a insulei să se fi scufundat cândva. Prin urmare, cred că, atunci când vă veţi afunda, veţi găsi, probabil, lucruri care zac în apă de sute de ani. Să încercăm dacă putem să ajungem pe coasta aceea. Din fericire, toată insula nu pare să fie prea mare. Într-adevăr, urmă el după o clipă, aruncând o privire spre profesor şi doctorul Bertram – trebuia să pornim singuri în expediţie, căci cel doi savanţi sunt atât de cufundaţi în discuţiile lor arheologice, încât ar fi păcat să-i deranjăm. Aşadar, la drum,

băieţi, văd colo parcă o potecă ce duce prin desiş.

II.
PRIMEJDIE PE INSULĂ.

CU BĂGARE DE SEAMĂ, tovarăşii străbătură luminişul cel mare, presărat cu dărâmături de piatră. Vreo catastrofă uriaşă trebuie să fi năruit clădirea pe care un neam străin o ridicase pe insula aceea în urmă cu sute, dacă nu chiar cu mii de ani.

Blocuri uriaşe de piatră cioplită, cu inscripţii şi zugrăveli ciudate, zăceau la vreo cincizeci de metri de mormanul de ruine, care la obârşie trebuia să fi fost un templu uriaş.

În partea de răsărit a luminişului se afla o spărtură îngustă în desiş. Capătul unei poteci care părea să fi fost foarte umblată căci toate piedicile pe care vegetaţia bogată a tropicelor le presară de obicei peste noapte erau îndepărtate cu grijă aici.

— Hm... profesorul singur n-ar fi putut ţine în ordine potecile astea, zise Farrow. Presupun că George nu s-a înşelat când a spus c-ar fi observat o făptură pe după colţul stâncii. Camarazi, mă tem că va trebui să fim cu mare băgare de seamă. Aşadar, pregătiţi-vă revolverele, căci nu e exclus s-avem nevoie în curând de ele. De fapt, mă mir că profesorul a scăpat teafăr până acum. E drept, se poate să fie şi servitori de-ai lui. Dar în cazul acesta ne-ar fi pomenit despre el, sau l-ar fi chemat. Ciudat, zău aşa. Ei, dar asta nu ne poate opri să cercetăm insula cu amănunţime. Numai că va trebui să fim cu ochii-n patru. Înainte, băieţi!

Căpitanul păşi încetişor pe poteca aceea care ducea spre răsărit, George mergea după el, apoi venea credinciosul Petre.

Cuvintele căpitanului treziseră oarecare îngrijorare în sufletele celor care formau micul convoi, adică cei trei amintiţi mai sus şi Rindow, Brun şi Kard. Înaintară vreo douăzeci de metri pe poteca din desiş, când, deodată, căpitanul se opri. Auzise în desiş un zgomot nelămurit, care-i păruse suspect. La un semn al său, rămaseră şi ceilalţi în loc. Îşi dădură imediat seama că-i ameninţă un pericol, cu atât mai mare cu cât nu ştiau nici de unde vine şi nici ce poate să fie.

Aproape imediat le ajunse la ureche un ciripit ciudat, ca şi cum s-ar fi ascuns prin apropiere un stol de păsărele. Totuşi, sunetele acestea se deosebeau de glasuri de vieţuitoare, erau neregulate, asemănându-se mai curând cu tactul alfabetului Morse.

— Camarazi – şopti căpitanul – trebuie să fie oameni, nu se poate altfel. Pregătiţi-vă revolverele!

— Sălbăticii care trăiesc prin ţinuturile acestea nu pot fi

primejdioşi, zise George. N-ar fi mai bine să le dăm de veste prin strigăte şi să căutăm să ne înţelegem cu ei?

— Dragul meu, dacă n-ar plănui el ceva, s-ar fi arătat până acum profesorul Sweeds, în tot timpul de când se află el pe insulă, răspunse Farrow. Cine ştie ce se ascunde pe aici. Te pomeneşti că există comori tăinuite, păzite de familii timp de generaţii întregi. De profesorul ăla mărunţel nu se temeau, dar pe noi vor, probabil, să ne oprească să cercetăm mai de-aproape. Poate că au şi observat că profesorul a ucis animale cu gloanţele lui umplute cu gaze şi se temeau atât de mult de el, încât nici nu cutezau să iasă din ascunzătorile lor.

— În cazul acesta vor putea face cunoştinţă cu grenadele noastre cu gaze, zise George zâmbind. Pentru orice eventualitate eu am luat cu mine două din ele şi după cum văd Petre a făcut la fel. Aşadar, lucrul nu e atât de primejdios după cum crezi tu.

— O fi, nu zic ba. Dar, după câte se pare sunt mulţi sălbatici pe aici, judecând după gălăgia ce-o fac, zise Farrow. Să nădăjduim că poteca asta nu duce într-un loc care-ar fi potrivit pentru o cursă. Dacă însă aşa stau lucrurile, proastă afacere! Să fim, deci, cu ochii în patru! A! Acum au amuţit. E foarte suspect. Ultimele sunete s-au auzit la vreo cincizeci de metri de noi, ceea ce înseamnă că acolo ne pândeşte pericolul. George, n-o mai lua înainte, de data asta e rândul meu – urmă el, văzând că tânărul avea de gând să-şi facă loc în fruntea celorlalţi. Tu vei veni după mine şi atunci vei putea să arunci grenadele chiar şi în faţa mea, dacă va fi nevoie. La drum, camarazi! Dacă am primit să-i fim de ajutor profesorului, trebuie să căutăm a înlătura primejdia pe care el desigur nici n-o bănuieşte. Mergeţi încet şi nu vorbiţi!

Curajoşii tovarăşi înaintară cu băgare de seamă. Întreprinderea era foarte primejdioasă, deoarece nu ştiau cu ce fel de duşmani aveau de-a face. Poate că ei aveau arme împotriva cărora n-ar fi folosit nici grenadele lor cu gaze. Mai ştii?

Farrow era îngrijorat. Începu să chibzuiască dacă n-ar fi mal nimerit să se întoarcă la profesor şi să-l întrebe dacă nu observase până acum pe insulă prezenţa unor oameni. Dar îşi spuse imediat că Sweeds le-ar fi amintit de data asta, prevenindu-i să se ferească să străbată singuri insula.

Totuşi, ar fi fost ciudat ca el să nu fi aflat încă nimic despre aceşti locuitori ai insulei, care păreau să fie în număr destul da mare. Sau poate că auzise şi el sunetele misterioase, însă crezuse că provin de la animale.

Păţiseră doar şi ei aşa, până când tactul în care se produceau aceste sunete le dăduse de înţeles că e vorba de oameni care

comunică între el în felul acesta. Era chiar de presupus că indivizii ascunşi se aflau pe o treaptă de cultură superioară. Dovadă metoda aceea de a se înţelege între ei, care se asemăna mult cu alfabetul Morse. În cazul acesta, însă, erau cu mult mai primejdioşi decât băştinaşii obişnuiţi, având, desigur, mijloace de a-i înlătura pe îndrăzneţii străini din cale.

Când gândurile sale ajunseră la punctul acesta, Farrow se opri în loc. Un glas lăuntric îi spunea c-ar fi mai bine să se înapoieze. Împărtăşi părerea sa tovarăşilor, dar întâmpină împotrivirea lui George:

— Nu, tată, nu trebuie să facem asta. Putem cuprinde cu privirea poteca până departe, apoi, de amândouă părţile, perdeaua de verdeaţă e atât de deasă, încât e exclus să pornească de acolo vreun atac neprevăzut. Pe de altă parte, vom ajunge curând la mare, unde suntem în siguranţă fi vom putea zări, probabil, ceea ce voia să ne arate profesorul.

— Aşa e, dragul meu, să încercăm, încuviinţă căpitanul, nu fără oarecare şovăială. Totuşi, am presimţirea că suntem ameninţaţi de o mare primejdie. George, fii cu băgare de seamă, căci tu prea eşti cutezător uneori. Rămâi în orice caz în urma mea şi nu te lăsa ispitit să întreprinzi ceva de unul singur.

Cu băgare de seamă şi cu auzul încordat, căpitanul păşi înainte. Ajunse la un loc unde poteca se îngustă, îngăduind numai unui singur om să treacă printr-însa. Farrow simţi imediat că bucata aceasta de pământ – lungă de vreo douăzeci de metri – ascundea primejdii. Deşi de amândouă părţile tufişul era atât de des, încât nici-un om nu şi-ar fi putut face loc printr-unsul fără să facă zgomot – căpitanul ascultă, totuşi, de un instinct care-l îndemna să rămână pe loc.

— Mie nu prea mi se pare lucru curat, zise el. În trecătoarea asta putem fi lesne atacaţi. Mă bate gândul să mă înapoiez şi să-l iau pe profesor, ca să străbatem împreună poteca. S-ar putea ca oamenii aceia ascunşi, despre care nu ştim nimic, să se teamă de el. Pe noi, însă, ne vor ataca cu siguranţă, dacă nu vom fi cu băgare de seamă.

— Iată, şopti George, în aceeaşi clipă – printre ramurile tufişului din faţa noastră mi se pare c-am văzut o figură negricioasă, cu ochi mari, lucitori. Trebuie să cercetăm neapărat. E sigur că alături de poteca asta se află alte poteci ascunse în desişul care pare de nepătruns şi pe acolo se vor fi mişcând băştinaşii aceia misterioşi. Ce-ar fi să pătrundem prin tufişul ăsta de aici?

— Nu e rea ideea – încuviinţă Farrow – cred că lucrurile stau

într-adevăr aşa cum bănuieşti tu, altminteri n-ar putea ei să se fi adunat cu toţii aici, venind din toate direcţiile. Judecând după diferitele sunete pe care le-am auzit, trag concluzia că s-au adunat foarte repede. Aşadar, înainte!

George îşi făcu loc cel dintâi prin tufiş şi, după ce înainta vreun metru jumătate, ajunse pe o potecă, cu mult mai largă şi mai bine întreţinută decât aceea pe care o părăsise.

La vreo douăzeci de metri înaintea lui, o făptură negricioasă o zbughi repede pe după un cot al potecii şi George se luă îndată după ea. Nu mai stătu să se gândească la primejdia ce-l ameninţa, totul era pentru el acum să pună mâna pe omul acesta misterios.

Farrow strigă înspăimântat în urma lui, dar George îi făcu semne liniştitoare. În mâna dreaptă ţinea pregătită o grenadă cu gaze, iar în cea stângă, revolverul, în care putea avea deplină încredere.

Ajunse repede la cotul potecii, pe după care dispăruse făptura negricioasă. Nu zări, însă, pe nimeni, căci la câţiva metri poteca făcea o nouă cotitură.

Deşi îşi dădea seama de primejdie, George nu stătu mult pe gânduri şi o luă la fugă înainte. Uneori avea senzaţia că din tufişuri se aţinteau asupra lui ochi scânteietori, dar nu ţinu seamă de asta, fiind mânat numai de dorinţa să pună mâna pe fugar.

Trecuse iarăşi de un cot al potecii, care ducea acum spre sud şi se opri brusc din fugă. În faţa lui se făcea un luminiş, unde se zăreau ruine la fel ca acelea din rarişte unde rămăseseră profesorul Sweeds cu doctorul Bertram.

Aici, însă, se vedeau lămurit rămăşiţele unor clădiri uriaşe, care trebuie să fi fost înălţate cu veacuri în urmă de un popor înteligent şi priceput.

Într-o deschizătură îngustă, în formă de uşă, printre coloane înalte de piatră, George zări din nou o făptură negricioasă, care la ivirea lui scoase un ţipăt ascuţit, pentru ca apoi să dispară cu iuţeala fulgerului.

Strigătul acesta îl făcu pe tânăr să-şi dea seama că făptura misterioasa fusese o femeie. Până la ruinele de piatră erau cel mult zece metri şi îndată ce răsunase ţipătul, George şi alergă înainte, cu paşi mari. Avu presimţirea că va folosi mult pentru întreprinderea lui dacă va izbuti să pună mina pe această femeie.

Fără voie îi veni în minte gândul c-ar putea fi vorba de vreo preoteasă sau regină, dintr-acelea care au o mare înrâurire asupra poporului. O astfel de prizonieră ar putea fi în orice caz o ostatecă de preţ.

În vreme ce fugea, George îşi vâri la loc revolverul şi scoase lampa de buzunar. Bănuia că în interiorul acestor ruine străvechi trebuia să fie foarte întuneric. Şi într-adevăr, gangul în care pătrunse era cufundat în beznă. Aprinse imediat lampa şi tot înaintând fără grijă prin clădirea dărâmată, văzu în treacăt că pereţii gangului erau formaţi din blocuri enorme de piatră cubică, bine legate între ele.

Când îndreptă lumina lămpii de-a lungul gangului, văzu o făptură mlădioasă fugind de zor şi care se întoarse acum, scoţând din nou un ţipăt. Numai câteva clipe zări George chipul tinerei fete, dar fu de-ajuns ca să recunoască faptul că ea era foarte frumoasă şi că în primul rând îl izbiseră ochii ei mari, negri.

Îşi iuţi imediat paşii, fugara fiind numai la zece metri de el. Ţinea necontenit îndreptată asupra ei lumina lămpii sale, bănuind că în clădirea aceea străveche erau coridoare tăinuite şi uşi prin care ea ar fi putut dispărea lesne în ultima clipă.

Acum se lumină în faţa lui, gangul se apropia, probabil, de o boltă, care primea lumină prin acoperişul spart. Acolo, însă, puteau fi şi ciudaţii băştinaşi. Trebuia, deci, să încerce s-o ajungă pe fugară înainte de a intra pe sub boltă.

Neobosit, alerga mereu, dar şi tânăra fată părea să-şi fi iuţit paşii în nădejdea, desigur, de a scăpa de urmăritorul ei.

O ajunse tocmai la intrarea în boltă, îşi vâri repede lampa în buzunar şi o prinse pe fată de braţ.

Fata scoase un ţipăt ascuţit, încercă să se desfacă din strânsoare, dar tânărul o ţinea ca într-un cleşte. Văzu făpturi negricioase dând năvală spre el în sala cea mare şi-şi dădu seama că era pierdut dacă va da drumul prizonierei.

Cu o smucitură, o trase îndărăt în gang şi o lipi de el. Voia tocmai să arunce grenada cu gaze, când văzu că indivizii misterioşi se opriră.

În lumina ca de amurg din sală, îi putu zări lămurit. Erau oameni cu pielea cafenie, de un tip cum nu mai văzuse George prin ţinuturile Oceanului Pacific, unde polinezienii erau, totuşi, în număr mare. I se părea că îşi aminteşte a fi văzut poze de indieni americani, care semănau cu băştinaşii aceştia.

Stăteau nehotărâţi în loc, cu privirile aţintite în gang. îi vedeau, desigur, nelămurit pe George cu prizoniera sa, dar nu cutezau să se apropie, şi George îşi zise cu mulţumire că pusese mâna, într-adevăr, pe o ostateca preţioasă.

Dar cum să se înţeleagă cu ea? S-o ducă afară şi să aştepte până vor veni camarazii? Doctorul, care cunoştea atâtea limbi, o fi cunoscând-o desigur şi pe aceea o acestor indieni şi va servi de

tâlmaci. N-o fi ştiind fata englezeşte sau malaieza? George încercă în aceste limbi, dar nu căpătă răspuns. Nemişcată, ea se sprijinea de braţul său şi numai din când în când un tremur îi scutura tot trupul.

Câteva clipe, George râmase nehotărât. Era în mare încurcătură. În fata sa se aflau vreo douăzeci de făpturi care păstrau o tăcere ameninţătoare, privind cu ochi scânteietori în gangul unde stătea el cu prizoniera.

Avea grenadele de mână la el şi lesne i-ar fi putut face nevătămători pentru douăzeci şi patru de ceasuri pe potrivnicii săi, dar îşi zise că folosindu-se de arma aceasta ar putea strica totul, deschizând ostilităţile.

Hotărî deci să se retragă cu fata afară din ruină. Acolo se putea apăra mai bine decât în gangul acesta.

Paşi încetişor de-a-ndărătelea, dar deodată auzi lângă el un zgomot suspect. Simţi instinctiv că-l ameninţă o primejdie, vru să se întoarcă, dar era prea târziu. Mâini puternice îl înhăţară cu atâta putere, încât nu mai putu arunca grenada cu gaze. Fata îi fu smulsă din mână, apoi se simţi tras în lături, într-o deschizătură mare din zidul gangului.

Fata dispăruse. George auzi zgomotul închiderii uşii secrete, apoi cei ce-l atacaseră – şi pe care nu-i putea vedea din pricina întunericului – îl târâi înainte.

Era un gang lung acela în care se afla. Desigur că va fi dus în pivniţele clădirii vechi, unde, în urmă cu sute de ani, or fi zăcut prizonieri, pentru o fi jertfiţi vreunei zeităţi puternice.

George avu deodată presimţirea că ruina aceasta fusese cândva un templu şi că acum trăiau în ea urmaşii preoţilor de altădată, care continuau vechile rituri. Situaţia lui era foarte critică; cum să-l găsească tovarăşii aici?

III.
UN POPOR CIUDAT.

AERUL ERA DIN CE ÎN CE MAI RĂCOROS în gangul întunecos de-a lungul căruia era târât George. După socoteala lui trebuia să se afle acum foarte adânc sub suprafaţa insulei şi fu cuprins de o spaimă grozavă. Avu deodată presimţirea că va fi dus într-o încăpere subpământeană, care probabil era în legătură cu marea, şi unde urma să fie înecat, ca pedeapsă pentru îndrăzneala ce-o avusese de a se atinge de tânăra fată.

La gândul acesta, încercă să se smulgă din mâinile celor ce-l

atacaseră, dar aceştia îl ţineau atât de tare, încât îi era cu neputinţă să facă şi cea mai mică mişcare. Cât priveşte grenada cu gaze, ea îi fusese smulsă din primul moment.

Probabil că oamenii aceştia misterioşi îşi dăduseră seama că el ţinea în mană o armă foarte primejdioasă, pe care trebuiau să i-o ia înainte de toate. Armele de foc, însă, păreau să nu le fie cunoscute, căci revolverele i le lăsaseră. Şi dacă-i vor da drumul, vor avea ei prilejul să facă cunoştinţă cu ele, se gândi George. Îi luaseră, oare şi a doua grenadă cu gaze pe care o pusese la brâu?

Dacă trecuseră cu vederea lucrul acesta, atunci el era hotărât să se slujească de ea, fără să se gândească la el însuţi. Gazul se va împrăştia de-a lungul gangului îngust, pornind în sus, făcând nevătămători pe toţi acei care se aflau în interiorul ruinei. Camarazii, însă, îl vor găsi, oricât de ascunsă ar fi uşa secretă; probabil că vor izbuti să pună mâna pe vreun prizonier fi să-l ia la rost.

George începu să-şi recapete nădejdea. Va face el ce va face şi-o va scoate la capăt cu băştinaşii aceştia ciudaţi.

Deodată se lumină puţin înaintea lui şi începu să recunoască binişor contururile capătului gangului. Rămase uimit. De unde putea să vină lumină la adâncimea asta? Să fi fost dus pe fundul unei mine, care era liberă în partea de sus şi ducea până la suprafaţa insulei? Altfel nu-şi putea lămuri lucrul, dar apoi văzu că lumina sporea atât de mult şi devenea atât de strălucitoare, încât nu putea fi lumina zilei. De unde aveau băştinaşii aceştia o lumină artificială atât de puternică?

Se părea că va da aici peste o taină nouă şi, cu toată situaţia primejdioasă în care se găsea, în el se trezi curiozitatea.

Într-adevăr, fu uimit peste măsură când cei doi însoţitori uriaşi pe care îi vedea acum mai bine – îl târâră într-o încăpere foarte mare, care părea să fi fost construită în stânca.

Încăperea aceasta era lungă de vreo douăzeci de metri, lată de cincisprezece şi înaltă de cel puţin zece. Pereţii erau netezi, nu aveau nici-o ieşitura şi cel dintâi lucru pe care-l observă George era că, într-adevăr, această încăpere enormă era croită în stâncă. E drept că era vorba de o stâncă de corali, din care sunt alcătuite aproape toate Insulele Oceanului Pacific, dar şi aceasta devenise foarte tare şi compactă, în decursul veacurilor. Lucrarea aceasta trebuie să fi fost îndeplinită de foarte multă vreme, căci stânca avea o strălucire aproape neagră din cauza vechimii.

Încăperea era puternic luminată, dar George nu putu descoperi izvorul ei. Lumina ţâşnea printr-o crăpătură largă a

tavanului de piatră. Alături de sala aceasta trebuiau să mai fie şi alte încăperi. Ceea ce însemna că în interiorul insulei exista o clădire subpământeană.

În fundul sălii se afla un obiect înalt, învăluit, care aproape atingea tavanul. George era atât de uimit de ceea ce vedea, încât nici nu observă când cel doi băştinaşi îl lăsaseră liber şi se retrăseseră de lângă el.

Dar când îşi dădu seama de asta, duse repede mâinile la arme. Făcu, însa, constatarea că cei ce-l atacaseră fuseseră mai vicleni decât bănuise el. Cu o îndemânare fără seamăn – căci nu simţise nimic – îi scoseseră armele de la brâu.

Descoperirea aceasta îl făcu să se înfioare. Se bizuise mult pe faptul că va izbuti să scape de duşmanii săi cu ajutorul grenadelor cu gaze şi acum se vedea complet dezarmat în încăperea aceasta subpământeană, plină de mistere... Se întoarse repede şi văzu că... cel doi paznici al săi se făcuseră nevăzuţi pe nesimţite.

O nelinişte mare puse stăpânire pe el. Se simţea înconjurat de taine şi-şi aminti de cuvintele pe care le schimbaseră între ei profesorul Sweeds şi doctorul Bertram. Vorbiseră de „cultura Maya”, şi legendarii mayaşii existaseră în America de Sud înaintea incaşilor. Oare să fi trăind aici urmaşi ai acestui popor, care să fi fost aruncaţi pe această coastă în urma unui naufragiu, cu prilejul unei călătorii de explorare?

Îşi aduse aminte de tot ce citise cu privire la acest popor ciudat. Nu cumva aveau obiceiul să-i jertfească pe prizonieri vreunei zeităţi de-a lor?

Cu priviri sfioase, cercetă obiectul înalt, acoperit, din fundul sălii mari şi ochii i se holbară de o groază cum nu mai simţise.

Încetişor de tot. Începu să cadă învelitoarea obiectului şi la început ieşi la iveală un cap înfiorător, de aur, de o mărime neobişnuită, învăluit într-un nimb auriu. Apoi apăru trupul acestui idol uriaş, un trup bizar, care te băga în sperieţi.

Numirile feluritelor zeităţi aztece îi veniră în minte lui George... Aici, pe insula aceasta din mijlocul Oceanului Pacific, la mii de kilometri de America de Sud, întâmpină grozăviile legate de aceste numiri.

Un sunet de gong se auzi deodată, lăsând un ecou prelung, aproape dureros pentru auz. Fără cel mai mic zgomot, cu iuţealo fulgerului, de parc-ar fi ieşit din pământ, făpturi îmbrăcate în alb se iviră deodată lângă Idol.

O muzică barbară, ciudată, răsună de undeva. – Tonuri ce păreau scoase de trompete uriaşe. Muzica aceasta avea într-unsa

ceva ce-ţi vâra spaima în oase şi trebuie să fi avut o înrâurire covârşitoare asupra oricărui prizonier cari s-ar fi aflat aici.

Făpturile îmbrăcate în alb de lângă statuie se dădură în lături şi George văzu, aşezată într-un scaun de aur..., pe tânăra fată care fusese prizoniera lui câtva timp.

Atunci înţelese el că prin asta se făcuse vinovat de o mare crimă. Desigur că prin atingerea acestei fete el profanase o fecioară, care juca un rol de seamă în cultul ciudat al acestor oameni misterioşi. Şi acum va trebui să plătească cu viaţa păcatul făptuit.

De s-ar putea cel puţin înţelege cu aceşti străini enigmatici! Poate ar fi izbutit să-l încredinţeze că nu avusese gânduri rele.

Un indian bătrân cu părul alb ca neaua şi fata spână, păşi lângă fată. Îl privi pe George cu ochii învăpăiat, apoi – spre nespusa uimire a tânărului – zise într-o englezească fără cusur:

— Domnule, ai pătruns în vechiul nostru templu şi ai atins pe nepoata mea. Dalajara este cea mai sfântă fiinţă pentru noi, ea fiind recunoscută ca reprezentanta divinităţii noastre. Cine o atinge, trebuie să moară. Dar mai există o posibilitate pentru el să-şi salveze viaţa. Vrei dumneata, domnule, să primeşti această soluţie? Trebuie, insa, să-ţi atrag luarea aminte că sarcina pe care o impunem noi nelegiuitului aproape egală cu moartea. Totuşi, o moarte de bunăvoie, pe câtă vreme, în cazul celălalt, după legile noastre, va trebui să înduri o moarte înceată, chinuitoare. Alege, domnule!

George zâmbi. Era mulţumit că bătrânul acesta vorbea atât de bine englezeşte. Şi dacă exista într-adevăr o posibilitate să scape de moartea pe care i-o pregătea bătrânul, desigur că nu va sta la îndoială o clipă.

Se înclină politicos în fata indianului, care-i răspunse în acelaşi fel, apoi zise:

— Te rog să mă ierţi, domnule, dar să ma crezi că nu ştiam că ating ceva sfânt atunci când am pătruns aici fi am pus mâna pe nepoata d-tale. Am făcut-o numai din motivul foarte simplu de a avea o ostatică, cu care să mă apăr de oamenii aceia misterioşi şi necunoscuţi pe care i-am descoperit în desişul insulei. Vei admite, desigur şi d-ta că ne-au întins o cursă pe cărarea care duce la coasta de răsărit.

— Fireşte, am făcut-o ca să nu puteţi ajunge acolo, răspunse bătrânul, calm. Cu totul altceva e cu omuleţul acela bărbos, care trăieşte pe insula aceasta de câteva luni. E inofensiv şi el singur nu poate ridica tainele care aparţin poporului nostru. Dar ştiu eu

de ce sunt în stare europenii, când vin în număr mare. O scot ei la capăt, oricât ar fi de greu. De aceea. Trebuia neapărat să te împiedicam pe d-ta şi însoţitorii d-tale să păşiţi pe coasta de răsărit, şi am izbutit chiar, căci tovarăşii d-tale rătăcesc acum pe sus, în vechiul nostru templu, cercetând de zor. Nu vor găsi niciodată drumul încoace, iar la coasta de vest nu vor ajunge, căci acolo stau la pândă războinicii mei. Hotărăşte-te, deci, dacă vrei să apuci pe calea pe care poate o să-ţi salvezi viaţa. Ţin să-ţi spun dinainte însă că nici-un om n-a izbutit până acum. În cursul ultimilor ani, şase oameni au profanat, într-un fel sau altul, sanctuarul nostru şi au primit de bunăvoie încercarea propusă de mine, deoarece li se oferea, în acelaşi timp, posibilitatea să dobândească mari comori. Nici-unul din ei, însă, nu s-o înapoiat. Hotărăşte-te!

— Nu poate exista alegere, răspunse George, calm. Nu doresc să mă las jertfit aici de dragul vreunei superstiţii. Spune-mi, deci, despre ce e vorba.

— Ţi-am amintit mai adineauri, domnule, că acela care va avea fericirea să izbândească, va dobândi în acelaşi timp comori de mare preţ. Pe coasta de răsărit, unde voiaţi să ajungeţi dv., s-a scufundat vechiul templu al poporului nostru, popor azvârlit prin locurile acestea în vremuri de mult apuse. În ruinele acoperite de apa mării se află o statuie a celui mai mare zeu al nostru, pe care vrem s-o aducem la suprafaţă. E lesne de ajuns la intrarea sălii celei mari, dar oamenii mei nu se pricep să se lase în apă. Lucrul pare să fie cât se poate de simplu, e nevoie doar să fie legată o funie de statuia idolului. Marea e adâncă acolo numai de câţiva metri. Dar toţi cei care au pătruns în templu nu s-au mai înapoiat. O data s-a întâmplat chiar că funia pe care o luase cu el unul din scafandri o fost înhăţată de cineva de jos şi smulsă din mâinile celor zece oameni ai noştri, care o ţineau la suprafaţă.

— Asta înseamnă că templul din apă găzduieşte vreun monstru marin, care îl da gata pe cel care pătrunde înăuntru. Eu, însă, nu mă tem, căci cunosc bine fundul mării.

Bătrânul făcu mişcări agitate cu braţele, apoi strigă plin de uimire.

— Ce tot vorbeşti, domnule? De unde şi până unde ai ajuns la credinţa că noi suntem coborâtori ai acelui popor pe care lumea civilizată îi socoteşte cu totul dispărut, la fel ca şi pe urmaşii noştri, Incaşii?

— Asta se recunoaşte lesne după ruinele ce le aveţi pe aici, precum şi după înfăţişarea oamenilor dv., răspunse George

liniştit. Dar, după cum spuneam, ne vom lega faţă de d-ta să nu vorbim nimic despre asta şi, deoarece presupun că ai trăit vreme îndelungată în sinul lumii civilizate, vei şti, desigur, că noi, albii, obişnuim să ne ţinem de cuvânt. Poate că a fost voinţa Destinului ca noi să fi debarcat pe insula asta. Poate că noi vom fi aceia care să aducem la suprafaţă, din fundul mării, idolul poporului vostru, care zace acolo de sute de ani. Avem mijloace pentru asta. Nu ştiu cât timp e de când n-am mai fost în lumeo civilizată, dar dacă nu e mult de atunci, cred că ai avut prilejul să auzi despre căpitanul de submarin Farrow. Eu sunt fiul său, George.

Bătrânul făcu din nou o mişcare de surpriză, rămase câteva clipe ca înmărmurit, apoi zise, vesel:

— Săptămânile trecute am fost de-abia pe Vitu Levu, una din insulele Fidji. Acolo am auzit vorbindu-se mult despre viteazul căpitan Farrow. Despre şi mai viteazul său fiu şi despre curajoşii săi tovarăşi. Aşadar, d-ta eşti George Farrow! Asta e într-adevăr o voinţă a soartei. Eu mă numesc Tehuante, sunt cel mai bătrân preot al poporului nostru. Atât cât a mai rămas din el. De foarte mult timp – după cum am aflat din moşi-strămoşi – o parte a poporului nostru o trebuit să fugă din patrie şi, ajungând pe insula asta şi-a clădit cele două temple. Apoi s-a scufundat partea de răsărit a insulei, templul acesta de aici a fost şi el dărâmat în parte de o catastrofă naturală Şi de atunci trăiesc numai foarte puţini urmaşi ai vechiului popor în desişul insulei. Nădăjduiesc, însă, că vom deveni iarăşi mari şi puternici, când statuia zeului nostru va sta din nou în sala aceasta.

— Ţi-am spus doar că noi suntem în măsură să aducem la suprafaţă statuia de pe fundul mării, zise George, cu încredere. Chiar dacă în templul scufundat ar vieţui vreun monstru marin, care i-a înghiţit pe toţi aceia care au avut curajul să pătrundă acolo, noi îi vom veni de hac. Fii pe pace. Dacă eşti hotărât să primeşti sprijinul camarazilor mei. Vino cu mine sus. Garantez că nimeni nu se va atinge de d-ta, nici de oamenii d-tale.

Bătrânul preot zâmbi. Avea haz ca un prizonier, asupra căruia se şi rostise sentinţa de moarte, să făgăduiască celor ce-l atacaseră că nu li se va face nimic.

— Ştiu să preţuiesc propunerea d-tale, domnule Farrow. Zise el apoi. Am trăit destul în sânul civilizaţiei europene, ca să ştiu că aveţi pe submarinul dv. costume de scafandru şi că sunteţi deci în măsură să aduceţi la suprafaţă comorile templului scufundat şi în primul rând statuia zeului nostru. Mai ştiu că europenii obişnuiesc să se ţină de cuvânt. Eu personal n-am nimic de zis împotriva propunerii d-tale, domnule Farrow, totuşi, deşi în

calitatea mea de cel mai bătrân preot am dreptul de a hotărî – trebuie să ajung la o înţelegere cu ceilalţi preoţi. Nădăjduiesc, însă, că voi izbuti să-i conving că vom avea putinţa să reintrăm în stăpânirea vechii noastre statui. Aşteaptă puţin, te rog, sper să aduc repede la bun sfârşit consfătuirea.

Bătrânul Tehuante rosti cu glas sonor câteva nume, se întoarse apoi şi păşi – urmat de cei chemaţi – spre idolul uriaş, de lângă care dispărură preoţii, păstrând o tăcere solemnă. Ultimul din ei însă, un om tânăr încă, înalt şi vânjos, se mai întoarse o dată şi îi aruncă lui George o privire plină de ură.

Tânărul clătină capul cu uimire. Ce-i făcuse el acestui om? Să fie vreun fanatic, care nu putea ierta faptul că George se atinsese de nepoata lui Tehuante?

Consfătuirea preoţilor ţinu cam mult şi părea să fie foarte agitată, căci murmurul înăbuşit de la început creştea mereu, şi acum se auzi un glas energic, cuvintele se desluşeau lămurit, dar George nu pricepea nimic din limba aceasta.

Observă, însă, că Dalajara se sperie grozav, îşi apăsă mâinile pe piept şi îndreptă din nou spre el o privire lungă şi tristă. Şi în aceeaşi clipă el îşi dădu seama că tânărul preot, care se uitase la el cu atâta ură, se împotrivea cu toată energia propunerii lui Tehuante. Probabil că el stăruia să se aplice legea veche, care prevedea o pedeapsa aspra pentru ticălosul care aducea vreo jignire sanctuarul lor.

Şi părea să aibă succes, căci acum se auziră felurite exclamaţii de aprobare. Şi tânăra fata se cutremura din nou, îl privi iarăşi pe George şi în ochii ei minunaţi sclipiră boabe mari de lacrimi.

Tânărul începu să se simtă oarecum îngrijorat. Se părea că duşmanul lui îi câştigase pe ceilalţi de partea sa şi acum urma să fie jertfit pentru insulta adusă zeităţii lor.

George se hotărî să moară, însă luptând. Se va arunca asupra celor doi paznici ai săi şi va încerca să le smulgă de la brâu pumnalele ciudate, care se încolăceau în chip de flăcări. Atât de uşor nu-l vor răpune ei!

Încetişor, fără să atragă vreo bănuială, începu să meargă de-a-ndărătelea, pentru a se apropia de cel doi păzitori care se aflau la vreo cinci metri în spatele lui. Dacă bătrânul preot îl va anunţa că trebuie să fie jertfit, se va năpusti imediat asupra paznicilor. În felul acesta, va izbuti, poate, să pună mâna pe o armă, cu care să-şi apere viaţa până în ultima clipă.

Fireşte că nu se întoarse spre ei, ca să nu dea de bănuit că are vreun gând ascuns şi nu-şi dezlipea privirea de la faţă, din a cărei purtare el trase concluzia că tânărul preot izbutise să facă să fie

primită o propunere, care va fi spre paguba lui.

În cazul că va ajunge la luptă, George îşi propuse să te arunce în primul rând asupra acestui preot, pentru a-i da pedeapsa cuvenită.

Zâmbi liniştitor spre tânără fată, dar Dalajara clătină din cap şi două lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji. Glasul energic şi răsunător făcuse din nou o propunere, pe care toţi preoţii o întâmpinară cu însufleţire.

George se mai dădu cu un pas îndărăt, apoi începu să privească cu mare interes la pereţii sălii mari, se uită ca din întâmplare îndărătul lui şi observă cu necaz că cei doi paznici se dăduseră şi el înapoi, păstrând mereu distanţa de cinci metri. Numai că acum ţineau mâinile încleştate pe mânerele ciudatelor pumnale, ceea ce dovedea că ghiciseră gândurile prizonierului.

Preoţii, în frunte cu Tehuante, ieşiră din nou la iveală dindărătul statuii uriaşe. Bătrânul avea o mutră întunecată, se vedea bine că el era împotriva propunerii pe care tânărul său coleg izbutise s-o impună celorlalţi, căci chipul aceluia strălucea de triumf şi privirile pe care i le arunca lui George erau cât se poate de batjocoritoare.

4.
O SENTINŢA GROZAVĂ.

— DOMNULE FARROW - începu Tehuante cu glasul grav şi trist – am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să fie primită propunerea d-tale de către ceilalţi preoţi, căci prin aducerea la suprafaţă a statuii, d-ta ţi-ai fi ispăşit crima făptuită fată de legile noastre. S-a întâmplat, însă, că tânărul Manacoa o combătut această propunere, deoarece el se simte personal insultat, căci Dalajara urmează să-i devină soţie.

După legile noastre, trebuie ca mai înainte să-i dai lui satisfacţie, apoi suntem cu toţii înţeleşi să pornim în expediţie pe fundul mării, împreună cu tovarăşii d-tale. A trebuit să ne supunem stăruinţelor lui Manacoa şi să-i facem pe plac. Astfel că urmează să te lupţi cu el.

— Ne vom bate, deci, în duel? Întrebă George, zâmbind ironic. Bine, primesc. Totuşi, cred c-ar fi în interesul d-voastră dacă vom face acest duel după ce vom fi izbutit să aducem la suprafaţa statuia şi comorile, căci nu cred ca tatăl meu şi ceilalţi camarazi să vrea să-ţi dea ajutor dacă voi cădea cumva în luptă.

— Duelul pe care vei avea să-l susţii cu Manacoa nu e uşor, zise bătrânul preot. Ca arme, vor fi folosite pumnalele noastre

încovoiate. Am făcut şi eu propunerea ca să aduceţi întâi comorile la suprafaţă, dar Manacoa nu crede că-ţi vei ţine apoi cuvântul şi că te vei lupta cu el.

— În cazul acesta, te rog să-i spui că nu trebuie să-i judece pe ceilalţi oameni după chipul şi asemănarea lui, zise George. Te rog mult să i-o spui, îmi faci un mare serviciu cu asta.

Bătrânul preot se întoarse spre Manacoa şi-i transmise cuvintele lui George. Indianul se schimonosi de furie, făcu o mişcare de parc-ar fi vrut să se năpustească asupra tânărului, dar Tehuante ridică braţul ameninţător şi Manacoa se dădu îndărăt, cu pumnii încleştaţi. Dar în privirea pe care i-o aruncă lui George se putea citi ura de moarte ce i-o purta.

George îşi atinsese însă scopul. Faţă de acest om uriaş, el era în inferioritate. Desigur, dar izbutise să-l înfurie atât de mult, încât duşmanului îi va lipsi sângele rece trebuitor într-o luptă cu pumnalele. În duelurile de soiul acesta nu e nevoie de forţă, cât de îndemânare şi ochi sigur.

— Îţi mulţumesc, domnule, zise George bătrânului preot. Te pot încredinţa că voi fi în măsură să iau parte la scoaterea la suprafaţă a comorilor. Duelul trebuie să ţină până va cădea răpus unul din cei doi luptători, sau de-ajuns să fie grav rănit, în aşa fel ca să fie scos din luptă?

— În privinţa asta, n-am hotărât încă nimic, răspunse Tehuante. Îi voi întreba îndată pe Manacoa cum vrea el.

— Atunci, te rog să-i comunici că eu mă mulţumesc să-l scot numai din luptă, zise George.

Bătrânul vorbi câteva clipe cu tânărul său coleg, apoi se-ntoarse spre George şi zise:

— Manacoa se învoieşte. Vrea, însă, să te ucidă în orice caz. Dar va trebui ca amândoi să vă bateţi dezbrăcaţi. Pumnalul îi puteţi tine cum vreţi, îi puteţi schimba dintr-o mână într-alta. Lupta să înceapă imediat.

Bătrânul preot spuse câteva cuvinte nepoatei sale. Dalajara se ridică îndată de pe scaunul el. Îl privi pe George cu simpatie, apoi părăsi sala.

Manacoa îşi scoase haina lungă, alba, iar George se dezbrăcă şi el repede.

În vreme ce făcea asta, îi observa pe uriaş. Vedea lămurit cum Manacoa era tot mai înfuriat. Şi, deşi muşchii puternici şi trupul vânjos al potrivnicului său îl nelinişteau mult, el izbuti, totuşi, să zâmbească nepăsător.

Tehuante se apropie acum de el şi-i întinse un pumnal. Era o armă ciudată, preţioasă, cum nici-un european nu ţinuse în mână

până atunci.

— Fie ca acest pumnal să-ţi aducă noroc, zise bătrânul preot, cu seriozitate. Ştiu că, dacă vei învinge, nu-l vei ucide pe Manacoa. Dor slujba de preot tot nu şi-o va mai putea îndeplini, şi va trebui să se apuce din nou de muncă grea. Eu, personal, voi fi foarte mulţumit de lucrul acesta, căci nu prea mă bucură faptul că va deveni soţul nepoatei mele. Şi Dalajara îţi va fi recunoscătoare, dacă o vei scăpa de soarta de a trăi alături de omul acesta. Pumnalul pe care ţi-l înmânez va fi al d-tale, dacă vei învinge, domnule Farrow.

— Mulţumesc, răspunse George, bucuros, nădăjduiesc ca voi fi în măsură să te satisfac atât pe d-ta, cât fi pe nepoata d-tale. Sper, în primul rând, în propriul meu interes şi apoi voi avea astfel putinţa să smulg mării comorile străvechi pe care le ascunde. Am multă încredere că voi câştiga lupta. Te rog, spune-i încă o dată lui Manacoa că-l voi cruţa în orice caz. Să nu se îngrijească de păcătoasă lui viaţă.

Tehuante zâmbi şi tâlmaci uriaşului vorbele lui George. Tânărul preot scoase un urlet de furie şi se năpusti cu pumnalul ridicat asupra potrivnicului său. Câţiva preoţi bătrâni zâmbiră şi ei, în vreme ce Tehuante adresă câteva cuvinte de mustrare lui Manacoa, care, însă, avură darul să-l înfurie şi mai rău.

Bătrânul preot se întoarse din nou spre George:

— Când voi bate din palme, va începe lupta. Mă voi ruga Dumnezeului meu să te ajute să izbândeşti. Dalajara face acelaşi lucru, sunt încredinţat. Gândeşte-te mereu la asta!

George îi mulţumi din cap, apoi îşi aţinti privirea asupra potrivnicului său. Zâmbi din nou, ceea ce-l făcu pe Manacoa să scrâşnească din dinţi.

În clipa aceea, Tehuante bătu din palme şi cu un strigăt sălbatic uriaşul se repezi la George, care părea un copil faţa de el.

După cum observase George dinainte, îşi ţinea pumnalul în aşa fel încât să poată da lovitura de sus. George schimbă cu iuţeala fulgerului cuţitul în mâna stângă, îndreptă vârful în sus şi se abătu cu el asupra braţului Lui Manacoa.

Dar uriaşul se aşteptase, probabil, la aceasta. Trebuia să fie un luptător iscusit, căci, în ultimă clipă, izbuti să-şi îndepărteze braţul, aşa încât rana pe care o căpătă nu fu gravă, deşi sângele începu să ţâşnească din ea.

George îşi dădu seama de situaţie şi-şi zise că trebuie să se folosească de momentul acesta, când furia îl făcea pe potrivnicul său să-şi piardă cumpătul. Îşi trecu repede pumnalul în mâna

dreaptă, apoi dădu o lovitură puternică în umărul stâng al uriaşului. Nu voia să-l ucidă, altminteri l-ar fi lovit în coastă, lucru ce-i era lesne de făcut acum.

Dar Manacoa pricepu ce urmărea George. Se aplecă repede, totuşi nu îndeajuns de repede pentru a scăpa cu totul de lovitura potrivnicului. Şi aşa se făcu că pumnalul nu-l atinse în umăr – după cum avusese de gând George – ci-i pătrunse adânc în obrazul stâng, deasupra maxilarului inferior.

George îşi păstra un sânge rece uimitor. Ştia că viaţa sa atârna numai de îndemânarea cu care lucra şi mai ştia că se află în faţă unul potrivnic care dispunea de forţe mai mari ca ale lui şi care nu-l va cruţa deloc în furia sa.

De aceea, când trase cuţitul din rana duşmanului său, sări repede îndărăt. În clipa următoare, însă, oţelul lucitor al pumnalului celuilalt trecu ca o săgeată prin dreptul pieptului său. Cu toate durerile ce le îndura, uriaşul indian se dădu câţiva paşi îndărăt şi zvârli cuţitul cu o putere sălbatică. Dacă şi-ar fi atins ţinta, George ai fi fost pierdut, căci lovitura aceasta l-ar fi străpuns inima.

Aşa, însă, urmarea fu că Manacoa îşi pierdu echilibrul şi George se folosi de împrejurare ca să-i înfigă cuţitul adânc în muşchiul braţului drept.

Sări apoi din nou îndărăt şi, lucru de necrezut, cu toate că era rănit grav, indianul mai avu puterea să dea o lovitură cu pumnalul. Şi aceasta se produse atât de repede, încât George nu mai avu timpul să se ferească şi se alese cu o tăietură la piept. Din fericire, rana nu era prea adâncă, dar îi provocă dureri mari şi făcu să-i ţâşnească sângele.

Tânărul se clătină pe picioare şi furiosul uriaş se folosi de împrejurarea aceasta ca să se năpustească asupra lui.

Bătrânul Tehuante îngălbeni de spaimă şi-şi duse mâna la inimă. Odată cu moartea lui George se năruia şi visul său de a mai vedea încă o dată statuia zeului căruia i se închinaseră strămoşii săi îndepărtaţi.

George îşi dădu seama repede de primejdie. În clipa când oţelul ucigător era gata să-i pătrundă în trup, el se aruncă la pământ... Totuşi, lovitura potrivnicului fu dată cu atâta furie şi repeziciune, încât tăişul ascuţit îi sfâşie pielea capului.

Sângele începu să-i curgă de pe frunte în ochi, dar el nu se înspăimântă. Ca un şarpe se încolăci în jurul lui Manacoa şi cu sete înfipse pumnalul în umărul drept al acestuia.

Nimerise bine, tăind un mănunchi de nervi, paralizând astfel mâna dreaptă a uriaşului, şi făcând să-i scape pumnalul.

Tehuante scoase un strigăt de triumf şi bătu din palme, căci acum putea nădăjdui din nou că statuia va fi scoasă din apă.

Dar Manacoa nu renunţă la luptă, deşi era rănit grav. Răsucindu-şi trupul, încercă să smulgă cuţitul din mâna Lui George; tânărul erou era însă pregătit. Când uriaşul se aplecă să ridice cu mâna stângă pumnalul căzut la pământ, George îi trase pe al său din muşchii adversarului.

Manacoa se năpusti din nou, ţinând arma tăioasă în mâna stângă, încercând cu disperare să-i dea gata pe tânăr. Cu oricare altul ar fi izbutit lesne, dar George era mlădios şi făcuse multe exerciţii în lupta cu cuţitul.

Se aşteptase la această lovitură vicleană, de aceea când simţi din nou pumnalul în mână se dădu în lături cu iuţeala fulgerului.

În clipa următoare lovi cu toată puterea în umărul stâng al indianului care scăpa din nou cuţitul din mână, îi tăiase nervii principali şi de la braţul acesta şi potrivnicul său nu se mai putea folosi acum de braţele sale.

George l-ar fi putut răpune cu totul, dar nu voia să facă aceasta cu un duşman lipsit de apărare. Se mărgini să ridice arma celui învins şi s-o înmâneze bătrânului preot, ai cărui ochi luceau de bucurie.

Tehuante, însă. Refuză s-o primească.

— Arma aceasta ţi-ai câştigat-o în luptă dreaptă, domnule Farrow, zise el, mişcat. Trebuie să mărturisesc că nu m-am aşteptat la rezultatul acesta al luptei, deşi îl doream din toată inima. Acum sunt de două ori mulţumit – pe de o parte că nepoata mea nu va mai fi nevoită să se căsătorească cu Manacoa. Pe de alta că pot nădăjdui cu toată încrederea că d-ta vei izbuti să aduci la suprafaţă comorile din fundul mării şi statuia nepreţuită a zeului nostru. Îţi mulţumesc din toată inima, domnule Farrow. Uite, duşmanul d-tale e dus de aici... Când i se vor vindeca rănile, va trece din nou în rândurile muncitorilor, de unde s-a înălţat la rangul de preot, datorită însuşirilor sale de om voinic şi curajos.

— Acum, însă, nu va mai fi în stare să-şi redobândească rangul – zise George. Chiar dacă nervii tăiaţi se vor lipi la loc cu timpul, el nu-şi va mai recăpăta puterea dinainte. Aşa. Acum, să nu mai pierdem vremea şi să pornim la treabă. Dar, înainte de orice, trebuie să fiu pansat de doctorul nostru.

— Asta las-o pe seama noastră, vei fi mai mulţumit decât dacă ţi-ar face-o un medic european, răspunse Tehuante. În câteva zile nu va mai rămâne nici urmă din rănile d-tale.

Un alt preot bătrân se apropie. Ţinea în mână câteva buruieni

ciudate, stoarse frunzele groase, lăsând să picure deasupra rănilor lui George un lichid albicios. Arsurile dispărură ca prin farmec şi tânărului i se părea chiar că marginile tăieturilor se lipesc unele de altele. Fu apoi pansat cu pânză albă şi George nu mai simţi nici-un fel da durere. Se îmbracă repede şi zise vesel:

— Putem începe imediat cu scoaterea la suprafaţa a comorilor. Vrei să mergem sus? Tata şi camarazii mei vor fi foarte îngrijoraţi de lipsa mea îndelungată.

— Da, domnule Farrow, putem urca imediat. Cred însa că nepoata mea vrea să-ţi mulţumească. Un moment, te rog!

Modest cum era din fire, lui George îi era neplăcut să primească mulţumiri, dar înainte ca să-l poată opri pe bătrân, acesta şi dispăruse. După câteva clipe, Dalajara se ivi lângă idolul uriaş.

Chipul ei drăgălaş strălucea de fericire şi ochii ei minunaţi îl învăluia pe George într-o privire atât de caldă, încât inima tânărului începu să bată mai repede. Simţi că avea în faţa sa un suflet iubitor, dar lui îi era dragă Sanja, frumoasa fiică a prinţului indian...

De aceea, întâmpină cu un zâmbet prietenos – dar nu prea cald – pe Dalajara, care se apropie de el şi-i întinse mâinile. Le strânse într-ale sale şi-i zise Lui Tehuante:

— Spune-i, te rog, nepoatei dumitale că mulţumirile ei mă jignesc. Trebuia doar să-mi apăr viaţa, şi era de la sine înţeles că voi face totul pentru a învinge.

Îi zâmbi frumoasei fete, care-l privea cu o expresie de negrăita dragoste în ochi, îşi desprinse apoi uşurel mâinile de ale ei şi cu glas liniştit, i se adresă din nou bătrânului preot:

— Ar trebui să ne grăbim, căci vreau să-i liniştesc pe tovarăşii mei şi în primul rând pe tata. Apoi ne vom apuca imediat de lucru şi poate izbutim să isprăvim până-n seară.

Cu chipul întristat, Dalajara se îndepărta; Tehuante râmase şi el câteva clipe posomorât, apoi, însă, clătină din cap şi murmură:

— Are dreptate, e mai bine aşa. Nu vă potriviţi unul cu altul. Da, domnule – urmă apoi cu glas tare – să mergem sus! Camarazii d-tale nu s-au încăierat cu războinicii mei, care stau de pază în ruină, altminteri mi s-ar fi adus la cunoştinţă. Să pornim!

— As vrea, însă, să primesc înapoi chimirul meu, zise George, Trebuie sa am armele mele, în cazul când va fi nevoie să lupt cu vreun monstru pe fundul apei. Îţi dau cuvântul că nu voi întreprinde nimic duşmănos împotriva d-tale sau a oamenilor d-tale.

Tehuante dădu o poruncă şi imediat cei doi indieni cari îl

înhăţaseră pe George în gangul de sus, îi aduseră brâul cu armele şi granata cu gaze pe care i-o smulseseră din mână. Porniră apoi la drum, George mergând în urma lui Tehuante. Îşi aprinsese lampa de buzunar şi constată cu uimire şi gangul pe care-l străbăteau era cioplit în stâncă, ca şi sala mare de jos.

Exprimându-şi mirarea faţă de bătrânul preot, acesta răspunse:

— Când strămoşii mei s-au refugiat aici cu sute de ani în urmă, au început să construiască templul subteran. Din câte ştim noi, a durat aproape un veac până când toate încăperile şi gangurile au fost săpate în stâncă. Domnule Farrow, dacă veţi izbuti să aduceţi la suprafaţă comorile din fundul mării – şi în primul rând statuia zeului nostru – îţi voi mărturisi o taină, care va fi, poate, de mare folos pentru d-ta şi tatăl d-tale. Şi atunci vei putea să vezi de ce au fost în stare arhitecţii noştri de pe vremuri.

Cuvintele acestea stârniră curiozitatea lui George. N-avea însă nici-un rost să caute să: afle acum despre ce e vorba, căci tot nu i se va răspunde până nu vor vedea statuia scoasă din apă.

— Am ajuns, zise în clipa aceea Tehuante, oprindu-se în fata zidului gangului. – Aud glasurile tovarăşilor d-tale... ah! Cineva vorbeşte cu oamenii mei în dialectul indian sud-american. Cine poate fi?

— Asta e doctorul Bertram al nostru, el le ştie pe toate, răspunse George. Ar fi bine să merg eu înainte şi să lămuresc situaţia, pentru ca să nu se întâmple vreo boroboaţă.

— Tocmai ce vroiam să propun eu, zise Tehuante. Cred că nu lipseşte mult să se ia la luptă.

George deduse şi el asta din glasul întârâtat al doctorului. Tehuante apăsă pe o manivelă ascunsă şi când se deschise un fel de uşă în zidul gangului, George strigă imediat:

— Staţi, staţi, totul e în bună regulă! Fiţi liniştiţi, camarazi!

V.
O LUPTA TITANICA.

UN „URA" RĂSUNĂTOR cutremură ruinele. Petre şi Kard fuseseră cei dintâi cari dăduseră semnalul uralelor în cinstea reîntoarcerii aceluia pe care îl credeau pierdut.

— Măi băiete, ce Dumnezeu ai făcut iarăşi? Strigă Farrow cu imputare. Mereu ne bagi în sperieţi, zău aşa A! Pe acolo ai dispărut, după cum văd... Ei, în cazul acesta te-am fi putut căuta

mult şi bine. Am cercetat toate încăperile aici sus şi de-abia acum am fost întâmpinaţi de băştinaşi, cari i-au explicat doctorului că te afli în viaţă, dar ca prizonier al preoţilor. Nu lipsea mult să ne încăierăm, dacă nu te arătai la vreme. Dar unde ai stat până acum? Ce-ai făcut colo jos?

— Mai nimic. Am avut doar un mic duel cu pumnalul. Uite-l aici răspunse tânărul. Dă-mi acum voie să-ţi prezint pe domnul Tehuante, căpetenia Mayaşilor care locuiesc pe insulă. Când într-adevăr am dat aici de urmaşi ai acestui străvechi popor.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule căpitan, zise bătrânul preot, care intră în gang, cu demnitate. Ar fi mai bine să ieşim în aer liber, acolo vom putea lămuri lucrurile în linişte.

Păşi înainte de-a lungul gangului, urmat de căpitan şi de ceilalţi tovarăşi. Profesorul Sweeds, însă, care era şi el acolo, strigă iritat către Bertram:

— Ce zici d-ta de asta, doctore? În cele câteva săptămâni de când sunt pe insula asta n-am observat nici urmă de oameni. Tânărul domn George al dv., pare să fie într-adevăr născut în zodia norocului.

— Hm... nu prea ştiu dacă se poate numi noroc să fii nevoit să te duelezi cu pumnale dintr-alea, răspunse Bertram, cu ironie. Şi eu mă dau în vânt după descoperiri de tot soiul, dar ca să plătesc pentru ele un preţ atât de mare nu prea aş avea curaj.

— Hm... hm... aşa e! Încuviinţă Sweeds, cu glasul pe jumătate. E drept, nu prea se poate numi noroc aşa ceva. În schimb am avut noi noroc. Că viteazul tânăr a scăpat teafăr. Ia gândeşte-te, doctore, că avem de-a face aici cu urmaşi direcţi ai vechilor mayaşii. Asta e o descoperire a cărei însemnătate nici nu poate fi preţuită. Ai vreun aparat fotografic bun pe bord? Al meu cred că a avut de suferit puţin de pe urma climei umede.

— Fireşte că am şi voi trimite să-l aducă imediat.

Bertram dădu însărcinare unui marinar să-i aducă aparatul, apoi ascultă cu interes cuvintele preotului, care-i explica lui Farrow ce se întâmplase cu George. Când sfârşi, Farrow zise:

— Fiul meu şi-a dat cuvântul şi fireşte că asta ne angajează şi pe noi. Vom scoate, deci, la suprafaţă comorile scufundate şi în primul rând statuia zeului dv. Pe de altă parte te încredinţez că nu vom trăda nimănui că am descoperit insula aceasta pe care trăiesc urmaşi de-ai Mayaşilor.

— Puteţi vesti fără grijă lumii că aţi dat de noi – zise Tehuante, zâmbind – numai vă rog să nu spuneţi unde trăim. Citesc pe chipul domnului profesor, care se află de mult pe insulă, că arde de nerăbdare să împărtăşească lumii descoperirea

aceasta.

— Aşa e, aşa e! Strigă Sweeds cu însufleţire. Cred că-ţi dai seama ce vâlvă va stârni comunicarea mea în sânul lumii ştiinţifice. Îţi mulţumesc pentru permisiunea ce-mi dai şi fireşte că voi trece sub tăcere unde se află insula.

— Cred c-ar fi bine să mergem imediat pe coasta de răsărit, ca să ne dăm seama cum stau lucrurile, propuse Farrow. Dacă apă e destul de adâncă, putem merge cu submarinul nostru la fund, altfel va trebui ca scafandrii să se lase în adânc de la mal.

— Apa din golf e adâncă de 6-7 metri – spuse Tehuante. Nu ştiu dacă e cu putinţă să pătrundeţi cu submarinul în golf, căci intrarea e baricadată de stânci şi e foarte strâmtă.

— Atunci va fi nevoie ca scafandrii să se afunde de pe ţărm, zise Farrow. Voi dispune să se aducă imediat cele trei costume şi funii, cu ajutorul cărora să ridicăm la suprafaţă statuia şi celelalte comori. Tu, ce părere ai, George?

— E neapărată nevoie să luăm cu noi arme bune – răspunse tânărul. În anii din urmă s-au prăpădit acolo şase oameni curajoşi, care au întreprins expediţia fără costume de scafandru. Tehuante e de părere că vreun monstru marin trăieşte în templul scufundat, căci într-un rând a fost trasă în apă şi o frânghie pe care zece bărbaţi n-au fost în stare s-o reţină.

— Pentru că, probabil, nu se aşteptau la asta şi au fost luaţi pe nepregătite, răspunse Farrow. Altfel nu e cu putinţă. Dar, desigur că trebuie să vă luaţi înainte toate măsurile. Cred totuşi, că trei oameni înarmaţi cu cuţite mari, de rechin, îi vor veni de hac dihaniei. Dacă se află vreuna pe acolo.

Profesorul Sweeds se apropie de George şi-i şopti:

— Uite, prietene, ia şi revolverul meu. E prevăzut cu resort, aşa că îi poţi încărca din nou şi trage în apă. Globuşoarele de sticlă vor străbate şi prin apă, iar otrava din ele îşi face efectul îndată ce vine în atingere cu un corp viu. Acum e încărcat; ia şi cutia asta în care sunt încă şase gloanţe. Nădăjduiesc că arma mea îţi va fi de folos, dacă vei fi atacat, într-adevăr, de vreo dihanie.

George îl rugă pe profesor să-i explice modul de funcţionare, apoi zise:

— Îţi mulţumesc, domnule profesor, sunt şi eu de părere că arma aceasta ne va folosi mai bine, sub apă, decât revolverele noastre. Tatăl meu nu prea vrea să recunoască primejdia care ne pândeşte pe fundul mării. Eu am avut de furcă cu monştri marini şi ştiu că există unii pe care n-ar fi în stare să-i ţină nici douăzeci

de bărbaţi, oricât de voinici.

George râmase puţin în urmă cu profesorul. Tatăl său, care se adâncise într-o discuţie cu Tehuante, înaintase o bună bucată pe poteca îngustă care ducea la coasta de răsărit.

O luară şi ei mai repede şi ajunseră aproape în acelaşi timp cu ceilalţi la o plasă întinsă.

Farrow îşi dădu seama imediat că „Dox”-ul nu va putea intra în golf, căci spre răsărit era închis de un stăvilar de stânci, în care exista numai o deschizătură îngusta şi întortocheată.

Marea era liniştită, astfel că marinarii putură vedea pe fundul golfului forme negricioase de mărimi felurite, care nu erau altceva decât rămăşiţele templului mayaş, scufundat cu veacuri în urmă. Tehuante păşi pe ţărmul golfului, îl chemă pe George lângă el şi zise:

— Vezi d-ta, domnule Farrow, deschizătura aceea întunecoasă care se conturează lămurit în blocul acela uriaş? Acolo a fost odinioară poarta principală a vechiului templu. Acum e liberă numai în parte, cel puţin trei sferturi din înălţimea lui s-a prăbuşit. Prin această deschizătură au intrat cei şase prizonieri de care ţi-am vorbit, dar înapoi n-au mai ieşit. Doresc din inimă ca d-ta să fii mai norocos.

— Cred că statuia zeului d-voastră se află înălţată pe un soclu – zise George – căci templul s-a prăbuşit în mare parte, după cum spuneai chiar d-ta. Comorile ascunse acolo le vom putea aduce la suprafaţa numai dacă nu vor fi fost îngropate la mare adâncime în nămol şi nisip.

— Din câte ni s-au transmis nouă din moşi-strămoşi, cazul nu se prezintă astfel, răspunse preotul. În jurul sălii mari, în care ajungi îndată ce intri pe poartă, un trotuar larg, la nici-o jumătate de metru de tavan. Pe acest trotuar se află vasele de metal în care sunt ascunse obiectele da preţ. Vei avea partea dumitale, dacă le vei scoate la suprafaţă, căci fără ajutorul d-tale ar rămâne pierduta pe veci.

— Asta-i altă socoteală, răspunse George, principalul e să le scoatem. Şi dacă într-adevăr vreun monstru şi-o fi ales sălaşul în templu, îi vom da noi gata, n-avea grijă. Am mai avut eu de-a face cu dihănii de astea, şi nu mă tem chiar dacă va fi să dau ochii cu o specie cu totul nouă.

George zâmbi, dar un simţământ neplăcut puse stăpânire pa el, văzând faţa îngrijorată a bătrânului preot. De aceea, întrebă:

— Nu ştii cam ca fel de monstru ar putea vieţui acolo? Sau poate să existe în templu vreo instalaţie mecanică, pusă acolo ca să-l ucidă pe străinul care ar cuteza să intre?

— Nu, domnule Farrow, nu ştiu ce fel de animal ar putea sălăşlui acolo. Dar, în privinţa capcanei, te pot încredinţa că nu se află niciuna, altminteri ar fi trebuit sa ştiu şi eu. Fii liniştit, în această privinţă. Îţi doresc din toată inima să te întorci teafăr la suprafaţă, chiar dacă va trebui să renunţi la statuia pe care năzuiesc de-o viaţă întreagă s-o văd o dată cu ochii mei. Acum mă gândesc numai la siguranţa d-tale personală şi trebuia să-ţi mărturisesc că aş fi dorit mult să devii un membru al tribului nostru – dar d-ta ne-ai dat da înţeles că asta nu se poate.

— Da, aşa e – răspunse George, cam stingherit, sunt legat... şi nu mai pot da înapoi. Mă bucur, însă, ca am putut-o scăpă pe Dalajara de logodnicul ei antipatic şi nădăjduiesc că va fi fericită cu un altul. Ah! Ia te uita. Un biban uriaş a ţâşnit cu iuţeala fulgerului prin deschizătura templului. După agitaţia de care era cuprins, se poate deduce că a dat ochi cu monstrul care şi-a făcut sălaşul acolo. Aşadar, trebuie să ne aşteptăm la o luptă aprigă.

Bătrânul preot clătină capul îngândurat.

— Dacă n-ar fi legile noastre străvechi, cărora trebuie să le dăm ascultare, te-aş ruga acum să renunţi la expediţia asta primejdioasă. Dar, nu se poate, căci ar fi trebuit să fii jertfit idolului nostru. Şi... poate că moartea în ghearele unui monstru marin e mai plăcută şi mai repede...

— În cazul acesta, aleg lupta pe viaţă şi pe moarte sub apă – zise George cu hotărâre. Cu atât mai mult cu cât cred că voi învinge – Aha! Uite că vin şi camarazii cu costumele de scafandru.

Bătrânul Tehuante privi cu mult interes echipamentul complicat şi-i ceru Lui George diferite lămuriri.

Tânărul îi făcu pe plac, explicându-i ce şi cum şi după ce îşi pusese costumul, preotul îi zise iarăşi:

— Domnule Farrow. În scurtul timp de când te cunosc, mi-ai devenii drag. Tii neapărat să întreprinzi expediţia asta? Ar mai fi o cale ca să scapi de pedeapsa care ţi se cuvine, pentru păcatul făptuit fără voia dumitale. Căsătoreşte-te cu nepoata mea!

George se aşteptase la o asemenea propunere, de aceea răspunse liniştit:

— Nu, asta nu merge. După cum ţi-am mai spus, i-am dat cuvântul meu unei fete şi atât de lesne nu-l pot lua îndărăt. Nepoata d-tale va găsi alt bărbat care se va potrivi chiar mai bine pentru ea. Iar eu, împreună cu tovarăşii mei îmi vor împlini sarcina, aducând la suprafaţă statuia şi comorile ce zac de veacuri în fundul mării.

Tehuante dădu trist din cap. Se aşteptase refuzul acesta din

partea Lui George. Dar ţinuse să facă o ultimă încercare, pentru a-l opri pe tânăr de la primejdioasa expediţie.

Când George fu gata echipat, îi salută încă o dată pe cei rămaşi pa uscat şi păşi spre marginea plajei. Acolo îl aşteptau Petre şi Kard, îmbrăcaţi în costumele lor de scafandru.

Deoarece ţărmul cobora înclinat în apă, cei trei tovarăşi îşi legară în jurul trupurilor funiile cu care trebuiau ridicate la suprafaţă comorile găsite în templu.

Cu o privire, George se încredinţă că tovarăşii săi aveau la brâu, alături de cuţitele lungi, revolverele, apoi, oarecum liniştit, cobori încetişor în apa limpede a golfului. În urma lui veneau Petre şi Kard.

Curând ajunseră la fund. Din fericire, nisipul era destul de tare, ca să-şi poată înţepeni în el picioarele. Încet de tot, se apropiară de deschizătura îngustă, întunecoasă, pe care bătrânul preot le-o indicase ca intrarea în templul scufundat.

Petre, care trecuse înaintea celorlalţi, intră şi cel dintâi în deschizătură, trase imediat cuţitul enorm, cu care doborâse până atunci mulţi monştri marini.

În urma lui se strecură George, apoi Kard. Intrară într-o sală mare, asemănătoare cu aceea în care George avusese duelul cu tânărul preot Manacoa. Aici, însă, domnea un semiîntuneric misterios.

Petre se opri în pragul deschizăturii. Trebuia mai întâi să-şi obişnuiască ochii pentru a se putea orienta. în fundul sălii, tavanul părea să fie undeva năruit, căci apa scânteia mai luminos acolo şi se putea deosebi un obiect mare, nemişcat.

Acesta trebuia să fie vechea statuie a zeului, care fusese adusă aici de mayaşi, cu sute de ani în urmă. Petre porni repede într-acolo, atât cât îi îngăduia costumul greu în care era îmbrăcat.

Era cu vreo cinci paşi înaintea lui George; se apropie de obiectul inform şi-şi desfăcu de pe acum funia pe care o legase în jurul şoldurilor, cu gândul s-o petreacă pe după statuie, pentru ca să fie ridicată la suprafaţă.

George privi în semiîntunericul din jurul său. Dacă exista vreo primejdie pe aici, trebuia să se ivească. Dar, în afară de felurite specii de peşti şi de vreun rechin de un metru lungime, nu se arată nimic. Şi aceştia nu puteau constitui o primejdie.

Încetişor, George păşea alături de Kard, îndreptându-se spre fundul sălii, de care Petre se şi apropiase. Deodată, Kard îi ghionti cu putere, îl apuca uşor de braţul stâng şi arată cu mâna cealaltă înaintea sa.

La vreo patru metri de ei se desfăşura o luptă grozavă. Masa

uriaşă, nemişcată, pe care Petre o luase drept statuie, se însufleţi brusc. Un braţ lung ţâşni ca o săgeată şi înhăţă ca într-un cleşte trupul Uriaşului. Se iviră apoi alte braţe, lungi de câte opt metri, prevăzute cu „butoni”. în numai câteva clipe, Petre fu strâns ca într-un bandaj de aceste braţe grozave.

Nişte ochi enormi, negri, se fixau asupra lui; de sus, un bot hidos, încovoiat se deschidea şi se închidea mereu, ca şi cum ar adulmeca o pradă gustoasă. Era atât de enorm botul acela, încât l-ar fi putut tăia în două, dintr-odată, pe bietul Petre.

Un alt braţ se azvârli spre trupul Uriaşului, care începu sa se apere cu îndârjire. Braţul acesta îl ameninţa din spate pe credinciosul marinar. Căci el se întorsese pe jumătate şi apucase cu mâna stângă braţul gros care-l învăţase. Îşi smulse cuţitul şi dădu o lovitură puternică în braţul uriaşului polip.

Izbuti să i-l taie, dar în aceeaşi clipă i se încolăci în jurul trupului un al doilea braţ, un al treilea, un al patrulea. Fu ridicat în sus, adus în apropierea botului înfiorător şi nu lipsi mult să fie înghiţit când... Kard se năpusti înainte, repezi cuţitul şi dintr-o singura lovitură reteză braţul care se încolăcise în jurul trupului lui Petre.

Dihania se înfurie, îşi desprinse unul din braţele cu care îi ţinea pe Petre şi-l înhăţă pe uriaşul Kard.

Atunci George trase revolverul de la brâu. Nu cuteza încă să se folosească de arma profesorului, căci nu putea şti dacă de pe urma otrăvii grozave nu vor avea de suferit şi tovarăşii săi.

Slobozi două gloanţe în capul monstrului, dar, în clipa următoare, fu şi el înhăţat de un alt braţ şi rotit ca o sfârlează. Polipul uriaş era acum în prada unei furii cumplite, trupul său se făcuse roşu ca focul, hăpăia mereu cu botul hidos, apoi îi ridică pe bietul Petre ca pe o minge cu cele două braţe cu care îl înhăţase.

Credinciosul servitor era ameninţat de o mare primejdie. George îşi dădu seama, deşi nici el nu stătea prea bine, atârnând fără apărare de braţul dihaniei.

Din fericire, mâna stângă îi era liberă. Era hotărât să se folosească de ultima rezervă care îi mai rămăsese şi, cu iuţeala fulgerului, smulse de la brâu revolverul pe care i-l dăduse profesorul, ţinti în botul deschis al polipului şi trase. Simţi ceva ricoşând, apoi văzu timp de o zecime de secundă o dungă subţire, strălucitoare, ţâşnind prin apă şi în clipa următoare capul monstrului era învăluit într-un nor de fum. Braţele puternice căzură moi în jos, trupul uriaş se prăbuşi ca un sac, ochii mori, negri erou acoperiţi de un val cenuşiu.

Cei trei tovarăşi se pomeniră iar cu picioarele pe pământ, se priviră unul pe altul şi-şi făcură semne din cap. Apoi începură să scotocească încăperea.

George ar fi vrut să scoată la suprafaţă trupul uriaş al polipului ca să se bucure doctorul, dar când făcu semn tovarăşilor, pentru a le da de înţeles ce avea de gând, masa diformă a monstrului se însufleţi deodată.

Ca o torpilă, polipul ţâşni prin apă, întunecă o clipă intrarea templului – apoi se făcu nevăzut şi îndărătul locului unde zăcuse până atunci, cei trei tovarăşi zăriră statuia înaltă, acoperită de nămol şi alge, a zeului mayaşilor.

George dădu fuga spre intrarea templului, în vreme ce Petre şi Kard legau funiile în jurul statuii celei grele. Dădură pe urmă semnalul pentru ridicarea la suprafaţă.

Bucuria fără margini a bătrânului preot deveni şi mai mare când George, cu ajutorul celor doi uriaşi, aduse la lumină o mulţime de cutii de metal, pe care le găsise în firidele templului.

Marinarii căpătară şi ei daruri preţioase, din vânzarea cărora ar fi putut trăi fără griji până la sfârşitul vieţii lor. Dar ei nici nu se gândeau să le vândă, ci socoteau să le păstreze ca amintire.

Şi bătrânul preot le povesti lui George – după cum îi făgăduise – că spre răsărit de insula aceasta exista o alta, pe care emigraseră de asemeni mayaşi, cu sute de ani în urmă. Se spunea, însă, că urmaşii vechiului popor pieriseră până la unul. Dar construcţiile ridicate de ei rămăseseră în picioare, în toată splendoarea lor.

Tehuante încheie cu următoarele cuvinte:

— Tinere prieten, această insulă ar fi o ascunzătoare minunată pentru tatăl d-tale. Plecaţi într-acolo, alungaţi pe bandiţii şi criminalii despre care se spune c-ar fi locuind acolo şi luaţi în stăpânire vechile clădiri ale strămoşilor noştri. M-aş bucura foarte mult dacă veţi izbuti.

– **Sfârşitul volumului TAINELE MĂRII. –**

Următorul volum:

– LUMII DISPĂRUTE. –

În româneşte de LIA HARŞU.

In Numărul următor:

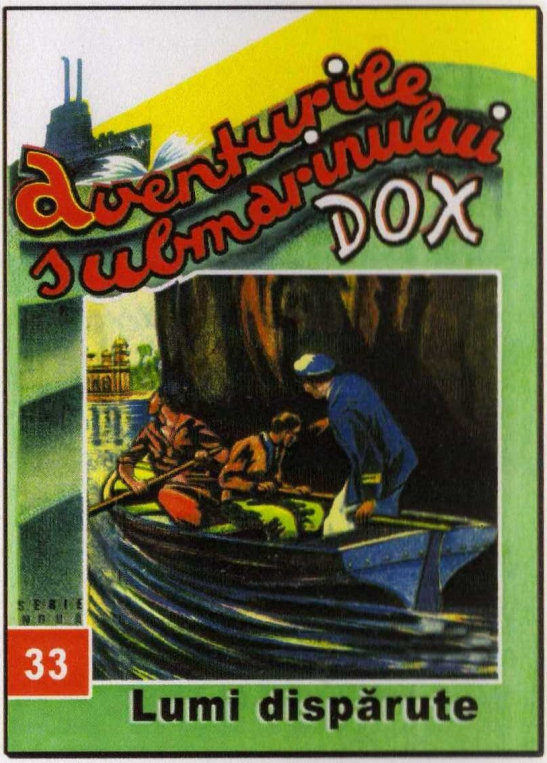

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro